

• TIỂU THUYẾT CÔNG GIÁO. QUỶ XUNG TỘI

MA VĂN LIÊU

Kỳ 21

Gần đến ngày tôi phải rời giáo xứ để về quê nhà nghỉ hè một tháng, đi dự tập huấn khóa đặc biệt dành cho các chủng sinh trong toàn địa phận vào mỗi kỳ hè trong vòng một tháng, sau đó tôi lại tiếp tục nhận “bài sai” (tờ lệnh) đi giúp ở một xứ đạo khác đúng một năm nữa rồi mới được trở về đại chủng viện học thần học.

Tôi đến cha sở Luca lần tiếp theo, thuật lại cho Cha hết sự tình cuộc gặp người đàn ông mặt đẹp trong phòng tôi lần thứ nhất. Cha sở Luca bảo tôi cứ bình tĩnh, cứ vui vẻ chuyện trò với ông ấy, nhưng đừng làm bất cứ điều gì ông ta yêu cầu.

Tôi cũng kể tự sự từ đầu cho cha sở Cao Đăng, nhưng cha sở Cao Đăng bảo, cứ theo lời tôi kể thì cha chẳng biết đàn ông ấy là ai. Cha sở Cao Đăng còn bảo rằng trí nhớ cha không tệ, cộng thêm cha ở họ đạo này đã khá lâu, trên mười năm, cha lại còn có bí quyết riêng để nhớ được gương mặt của từng giáo dân của mình... vậy thì người đàn ông này chắc phải mới từ đâu đến đây cư trú và lập nghiệp, thế nên cha chịu, không hình dung ra người đàn ông đó. Tuy vậy ngài không gọi ai để hỏi han thêm thì phải.

Xét thấy rằng nếu cha và tôi biết người đàn ông mặt đẹp ấy là ai hẳn sẽ tốt hơn, nên tôi bày ra mưu kế chụp ảnh lưu niệm.

Vì biết hầu như lần dự tiệc của tân Kitô hữu nào cũng có mặt người đàn ông mặt đẹp, nên từ đó trở đi, mỗi lần đi dự tiệc, tôi mượn máy ảnh của một giáo dân khá giả trong họ đạo, mua phim, mang máy theo sẵn bên mình, để gọi là chụp ảnh lưu niệm của tôi với các học trò mà tôi dạy giáo lý tân tông, tôi sẽ chụp được luôn cả người đàn ông mặt đẹp để trình cho hai cha sở xem.

Không lâu sau đó, hai phụ nữ tân Kitô hữu mở tiệc khoản đãi, mọi chuyện xảy ra đúng như tiên liệu. Tôi chụp vài tấm ảnh hai cô Tân tông vừa chịu Phép rửa, rồi làm bộ mời mọi người có mặt vào hàng ngũ để tôi chụp một tấm ảnh chung. Tôi cố nhớ vị trí người đàn ông mặt đẹp đứng, bấm máy và tin chắc sẽ có ảnh đem về trình hai cha sở.

Dù chưa chụp hết cuốn phim 24 “pô”, nhưng tôi cũng gửi đi rửa bên chợ.

Vào ngày đi đến giáo xứ An Biên gặp cha sở Luca, trước khi đi, tôi chạy vội đến lấy ảnh ở nhà anh học trò, người tôi nhờ đi rửa ảnh giúp. Vì vội vàng nên tôi không kịp xem trước những tấm ảnh vừa được rửa xong. Tôi cỡi xe Honda ù chạy qua An Biên.

Khi gặp cha sở Luca, tôi vui vẻ và hấp tấp móc từ túi xách ra mấy tấm ảnh đưa cha xem.

Cha với tôi cùng xem, nhưng khi cha hỏi tôi người đàn ông mặt đẹp đứng ở đâu trong tấm ảnh, tôi tìm mãi vẫn không thấy.

Cha hỏi tôi nhớ kỹ lại ông ta có vào đứng chung với mọi người để chụp ảnh không, và đứng ở đâu, tôi vừa trả lời vừa dùng ngón tay chỉ:

- *Thưa đứng giữa hai người này.*

Nói thế nhưng tôi quá sức ngạc nhiên vì không thấy có ông ta, và lại giữa hai người đàn ông kia lại cũng chẳng có lấy một khoảng cách... chúng tỏ hai người đàn ông kia không nhường chỗ cho người đàn ông mặt đẹp.

Trán tôi đầm mồ hôi.

Cha sở Luca trấn an để tôi đừng sợ, cha lấy nước cho tôi uống và giúp tôi bình tĩnh lại.

Cha sở im lặng một lúc rồi cũng phải lên tiếng:

- *Con cũng đang ở trong tâm ngắm của họ rồi đấy!*

Tôi nhìn cha. Cha nói tiếp:

- *Nhưng có Chúa chúng ta không có việc gì phải sợ!*

Cha kê tiếp tôi nghe chuyện ông Lục Lượng xưng tội để tôi can đảm thêm.

Một hôm Ông ấy vào tòa giải tội với vẻ bức dọc. Vừa quỳ xuống Ông ấy vừa nói:

- *Có vẻ như ông không biết sợ Chúng ta là gì đâu phỏng?*

Tôi im lặng dò ý, rồi trả lời:

- *Là con người, tôi sợ Các Ông lắm chứ! Nhưng vì có Chúa nên chỉ sợ phút chốc rồi thôi!*

Ông ta liếc mắt, tia mắt sắc như dao thợ cạo:

- *Hừ...*

Tôi hỏi:

- *Nhưng sao Ông hỏi như vậy?*

Ông ấy nói với giọng cầu nhàu:

- *Đã lôi kéo người ta vào đạo, ông còn bày trò dâng mình dâng xác cho Đức Mẹ nữa kia!*

Tôi thốt lên:

- *À thì ra...*

Không kịp giữ miệng, tôi nói:

- *Vì người Tân tòng nào cũng yếu đuối. Các Ông làm hại người ta đến mức có người đâm đầu chạy trốn (1). Rửa tội xong chúng tôi phải làm thế để củng cố đức tin của họ.*

Rít lên trong họng xong, Ông ấy hỏi:

- *Có biết rằng cứ mỗi một người trở lại đạo, chịu phép Rửa là Chúng ta một lần thua đau đớn không? Thường Chúng ta còn tấn công họ nhiều lắm một thời gian sau đó. Vì họ như một chiếc áo trắng sạch tinh, để để Chúng ta bôi bẩn. Ông cho họ dâng mình cho Đức Mẹ đương nhiên Chúng ta không có thể làm gì được người ấy nữa. Ông tưởng Chúng ta vui được hay sao! Ông đừng làm như thế có được không? Nhiều linh mục có làm thế bao giờ đâu? Ai dạy cho ông làm thế?*

Ông Lục lượng hỏi dồn tôi bằng nhiều câu hỏi nữa. Nhưng tôi cứ thình lạng để cho Ông ấy nói cho hả dạ. Khi Ông ấy ngưng tôi nhẹ nhàng hỏi:

- *Tôi đâu cùng một chuyến tuyến với Ông mắc gì tôi phải nghe Ông? Tôi cố gắng cho cuộc sống của tôi trên đời luôn hướng mình cho Nước Chúa “trị đến”.*

Ông ấy nổi giận:

- *Ông có biết Ông chống Chúng ta, ông sẽ “chuoốc họa vào thân” như thế nào không?*

Tôi cương luôn:

- *Còn Các Ông, Các Ông có biết Các Ông dưới quyền Thiên Chúa vì Các Ông cũng do Người dựng nên như Người đã dựng nên chúng tôi không?*

Gần như chúng tôi cãi nhau tựa người ta cãi nhau thực sự Ông Lục lượng còn mắng mỏ tôi và hăm dọa tôi nhiều. Nhưng thầy biết đấy! Đối mặt với hiểm nguy, có khi người ta không còn sợ như khi chờ đợi nó.

Cha sở Luca củng cố lòng tin cho tôi. Tôi cầm lấy xấp ảnh ra về để chờ cha sở Cao Đăng về kể cho cha nghe mọi sự. Tôi học ở cha sở Luca bài học lòng dũng cảm, niềm tin vào Chúa, nên tôi dần quên được sự việc lạ kể trên.

Một hôm tôi đang ngủ trưa, nhà xứ vắng lặng trong sự yên tĩnh của trưa đầu hè. Đang ngủ tôi bỗng giật mình ngồi bật dậy hoảng hốt khi người đàn ông mặt đẹp đứng bên giường tự lúc nào. Tôi hỏi trong sự sợ hãi:

- *Cái gì vậy? Ông đến đây làm gì vậy?*

Người đàn ông mặt đẹp lúc nào cũng nói với cái giọng thì thào nhẹ như hơi thở:

- *Đừng cố gắng chụp ảnh tôi cậu bé ạ! Đừng nghe! Tôi nói rồi! Đừng cố gắng chụp ảnh tôi.*

Tôi chưa kịp trả lời thì ông ta ra đi về phía cầu thang rồi đi xuống không nhìn lại. Khi ông ta ra đi rồi, tôi ngồi run bần bật một lúc lâu, đầu choáng váng ngỡ như mình còn ngủ. Phải rất lâu tôi mới tỉnh dậy thực sự.

Nhưng khi tỉnh dậy rồi, tôi không còn phân biệt được lúc này là thật hay là mộng, là mơ hay tỉnh. Tôi tự kiểm tra mình xem mới vừa nằm ngủ trong tư thế nào, có gác tay lên ngực không, có bị nắng nóng làm mê sảng không. Tôi ngồi đó đến cả tiếng đồng hồ không biết mỏi. Tôi bỗng chán, muốn gom hết đồ đạc rồi đi về với má. Cha sở Luca gan dạ chứ tôi thì không. Tôi nghĩ thế.

Tôi cảm thấy chán cuộc sống chiến đấu như thế này.

Tôi lấy chuối ra lần hạt. Tôi cứ ngồi trên giường mà lần đến mười lăm ngăm, cho đến khi nhà bếp gọi đã đến giờ ăn chiều.

...

Cũng ngay đêm đó, nửa đêm khi tôi đang ngủ, có tiếng khóc rầm rứt bên dưới phía chân giường. Tôi giật mình từ từ tỉnh giấc, ý nghĩ đầu tiên tôi nghĩ ông mặt đẹp lại đến quấy rầy điều gì nữa. Tôi sợ đến toát mồ hôi hột, tôi lặng im nằm lắng tai nghe một lúc. Trong tiếng khóc thỉnh thoảng có những tiếng:

- *Hư hư hư...thầy! Hư hư hư thầy ơi!...*

Sau một lúc bình tĩnh, tôi nhận ra đó là tiếng khóc của một người con gái.

Tôi càng lặng thinh để xem xét người con gái ấy là ai; liên quan gì đến ông mặt đẹp; tại sao vào phòng tôi, lại còn khóc lóc.

Nhưng mãi tôi vẫn không hiểu được ai, tại sao? Tuy vậy tôi hơi bớt sợ vì biết chắc không phải ma với quỷ gì ở đây.

Tôi càng lúc càng bình tĩnh thêm.

Vì tôi có thói quen mở toang hết cửa phòng trong lúc ngủ, chẳng những cửa sổ mở để gió lùa vào, mà cả cửa ra vào tôi cũng mở toang để thông thoáng và mát mẻ. Ánh trăng mờ khiến một nửa phòng sáng mờ mờ cho tôi nhìn thấy bóng ai như cô Hoa. Phải rồi! Cô Hoa mò côi nấu bếp ngồi thụp dưới chân giường, úp mặt trong đôi tay khóc nỉ non.

Có điều tôi rất thắc mắc không biết tại sao cô ấy lại vào phòng tôi và khóc trong phòng tôi.

Hồi tưởng lại tôi lơ mơ nhớ có lẽ cô Hoa đã vào phòng tôi khóc để có đến mấy lần rồi, nhưng vì tôi ngủ mê quá nên mơ mơ màng màng, ngổn ngang giữa thực và mộng. Hôm nay thì khác! Do hơi sợ sệt ông mặt đẹp nên tôi dễ thức, tôi mới phát hiện được cô Hoa khóc dưới chân giường tôi.

Thật là chẳng hiểu nổi!

Khóc thêm một lúc nữa cô Hoa đứng dậy rón rén lui ra ngoài và nhẹ nhàng xuống lối cầu thang và mất tăm.

Chuyện này xem ra kỳ quặc nhưng vì lòng thoáng có chút trắc ẩn cho nên tôi không trình với cha sở Cao Đăng, vì nghĩ: nếu trình, ngài sẽ hạch hỏi rồi lại mắng bà bếp, thế là cô Hoa bị bà bếp mắng dây chuyền, rồi quản thúc cô Hoa cách này cách khác v.v...giống như lần trước.

Tôi tự ý giữ kín vì muốn tôn trọng niềm tâm sự bí ẩn của cô Hoa hơn là tỏ ra cho mọi người biết để cô ấy phải khổ. Tôi cũng quyết định sẽ từ từ tìm mọi cách để hiểu cho ra lẽ, tại sao cô gái mồ cô ngây thơ này làm như vậy.

Từ hôm ấy trở đi, tôi ráng ngủ sao cho thật tỉnh, để xem cô Hoa còn lên khóc như vậy nữa hay không. Tôi đếm được vài lần nữa, lần này cách lần kia khoảng một đến hai tuần.

Tôi đoán ra uẩn khúc bằng quan sát, suy luận và dùng cả linh tính. Nhưng mãi vẫn không đoán biết tại sao có hiện tượng lạ như thế ở cô gái mồ cô nẫu bếp.

Tôi cũng không dám nói với cả cha sở Luca, người mà bất cứ chuyện gì tôi cũng muốn bộc bạch, bởi vì cảm thấy tội nghiệp cho cô gái. Và lại tôi thấy đây đâu phải chuyện ma quỷ, mà là chuyện hoàn toàn con người.

(còn tiếp).

(1) Thời xưa nghe các “cha già” (linh mục cao tuổi) kể những tân tông sắp chịu phép Rửa tội, có người còn vùng ra chạy trốn, mọi người phải đuổi theo bắt lại.